PRETERITUM

8-1-2008, Duitsland,
Sachsen, Leipzig, 1.45 uur

De winters in Oost-Duitsland kunnen koud zijn.

Heel erg koud.

De hemel was zo helder dat je heel veel sterren kon zien en een ijzige wind joeg door de straten en deed de versgevallen sneeuw rondwervelen.

Tot een paar dagen geleden zou geen inwoner van Leipzig hebben geloofd dat de temperatuur zo erg zou dalen.

Door de klimaatverandering, de opwarming van de aarde. Je zou er bijna naar gaan verlangen. Sia schoof haar handschoen een klein stukje naar beneden en keek op haar horloge. 'Nog vijftien minuten,' zei ze tegen Jochen, haar collega.

Ze stonden bij de trap naar beneden die naar de binnenplaats van het Moritzbastion leidt, en hielden samen in de gaten of er alleen maar min of meer nuchtere en vredelievend lijkende bezoekers de onderaardse bakstenen ruïne binnenkwamen.

Van de vesting resteerden alleen nog de oude gewelven. De gastronomie had zich daar een plaats veroverd en de ruimtes met hun vele hoekjes en gaten en de originele verbindingsgangen hadden het tot een zeer geliefde plek gemaakt. Allerlei manifestaties vonden er plaats. Dat het gebouw ooit als verdedigingswerk dienst had gedaan, was in de vergetelheid geraakt. Niemand die zich op de dansvloeren op de maat van de muziek liet meevoeren of bier in een nis zat te drinken, dacht aan belegeringen, aan oorlog of dood.

De tijden veranderen. Sia had zowel de tijden als de mensen bij alle veranderingen gadegeslagen.

De hevige wind schudde aan de verkeersborden die enige meters verderop stonden. Plastic dekzeilen aan de steigers op een nabijgelegen bouwterrein fladderden luidruchtig, krakend viel een signaalmast om.

Waarom is het nou zo koud? De verwarmingslantaarn waaronder ze stonden, gaf ruisend en sissend een heel klein beetje warmte af. Sia keek naar

boven. Het metaal rondom de talloze gasvlammetjes gloeide. *Je zou haast denken dat ze op het punt staan het op te geven.*

'Je kunt wel gaan,' bood Jochen haar aan. 'Vandaag komt er niemand meer die problemen veroorzaakt.' Om dat te bewijzen knikte hij naar de uitgestorven, leeggeblazen straat waarin alleen nog twee eenzame taxi's op klanten loerden.

Ze rilde bij het idee om met de motor naar huis te moeten rijden. *Zo langzaam mogelijk is het beste.* Aan de hoge snelheid die haar Hayabusa zonder begrenzer kon bereiken, had je bij deze kou helemaal niets. *Het zal wel een slakkengangetje worden.* 'Ik blijf, Jochen. Je weet maar nooit.' Ze stopte haar handen in de zakken van haar zwarte leren jas. 'Misschien wordt het nog warmer.'

'Jij en je motor. Neem bij dit weer toch de tram.' Jochen stak een sigaret op en wierp haar heel even een blik toe. 'Ja, ik weet het. Roken kan dodelijk zijn,' zei hij al paffend.

'Roken ís dodelijk,' sneerde ze terwijl ze de peuk tussen zijn lippen vandaan plukte. 'Als je zo nodig nicotine moet hebben, koop dan een paar pleisters. Of kauw op nicotinekauwgom.'

'Dat is niet hetzelfde,' bromde hij en hij keek lijdzaam hoe ze zijn sigaret onder de hak van haar schoen vertrapte. Sissend kwam het laatste restje gloeiende as in de poedersneeuw aan zijn eind.

'Vanwege de stank uit je mond?' merkte ze spottend op.

'Heel grappig, mevrouw Sarkowitz.' Hij grijnsde alsof hij zich betrapt voelde. 'Je hebt gelijk.'

'Ik weet dat je er weer eentje zult opsteken zodra ik weg ben. Daarom wilde je ook van me af, hè?' Ze barstte in lachen uit. 'Zolang we samen aan het werk zijn, mag je van mij niet roken.' Ze gaf hem een por in zijn zij. 'Bovendien word je zo lekker agressief als je geen nicotine binnenkrijgt. Precies goed voor hier.' Sia trok de militaire, donkere, wollen klepmuts op haar rode haar recht; de zonnebril met lasbril-look had ze met de poot aan de kraag van haar trui geklemd.

Een laatste sis en de verwarmingslantaarn ging uit. Het warme metaal tikte zachtjes, koelde af.

'Gigashit,' was Jochens commentaar. 'Ik haal een nieuwe gasfles.' Snel liep hij de trap af.

De wind nam in kracht af, alsof hij zich als overwinnaar in de strijd tegen de verwarmingslantaarn beschouwde. De slag was geleverd.

Dat is tenminste iets. Sia's blik werd naar het gebouw van de radiozender

MDR getrokken, dat zich direct naast het bastion naar de hemel uitstrekte. Kleine lampjes knipperden hoog bovenin en leken met de sterren te willen wedijveren.

Hemellichamen. Haar gedachten dwaalden af.

Vroeger had ze net als veel andere mensen geloofd dat de ziel na de dood omhoog naar de hemel en de engelen zou vliegen.

Vandaag nog had ze hetzelfde weer aan een jongetje verteld. Kalle, elf jaar en een pienter kereltje. Vol ideeën over wat hij later allemaal wilde ontdekken en doen, en vol kankercellen. Leukemie.

De hemel en de engelen waren totaal niet geïnteresseerd in Kalle en zijn ideeën over de toekomst. Dat was tot nu toe de hardste les van haar leven geweest: ze had niet op alles wat er gebeurde invloed, noch in haar eentje, noch met behulp van anderen. Noch met de bijzondere vermogens die ze had meegekregen.

Ze wist dat Kalles leven ten einde liep, ook al waren de prognoses gunstig. Over drie dagen zou hij worden ontslagen, maar ze had het nog steeds niet over haar hart kunnen verkrijgen om de behandelend arts een hint te geven. Het had in dit geval ook geen zin dat hij met Kalle en zijn familieleden over de aanstaande dood zou spreken. Ze zouden het niet begrijpen, gelet op de goede labuitslagen. En de arts zou het niet rationeel kunnen verklaren, ofschoon hij zeker wist dat het met de jongen was gedaan. Sia gold als de ultimatieve voorbode van de dood. Als ze het overlijden van iemand hardop had uitgesproken, dan was het zo. Het medisch personeel had het geaccepteerd en vroeg niet verder naar het waarom van deze kundigheid.

Want Sia voelde de Dood.

Het was geen gave die je in vervoering bracht of gelukkig maakte. Hoe fascinerend het ook was, zo nu en dan deed haar kennis haar pijn, vooral als het om kinderen ging. Terwijl ze aan hun overlijden niet schuldig was en het ook niet kon tegenhouden. Voor een wezen dat zowel behept als gezegend was met onsterfelijkheid, betekende de dood iets bijzonders.

Maar wennen zal ik er nooit aan. Ze blies warme adem tegen haar handschoenen om de optrekkende kou te bestrijden.

Bovendien had ze zelf in de afgelopen eeuwen maar al te vaak anderen de dood aangedaan: met tanden en handen, met haar dolken, met andere wapens. Zowel onschuldigen als schuldigen.

Het leven na haar eigen overlijden was ooit stormachtig, dramatisch, badend in weelde en tragisch verlopen, tot ze tientallen jaren geleden in

rustiger vaarwater terecht was gekomen.

Maar toen was Marek een paar weken geleden opgedoken. Marek, haar halfbroer en grootste vijand, was uit zijn uiteenvallende rijk in het oosten tevoorschijn gekropen. Het verleden had haar ingehaald. De Kinderen van Judas hadden haar ingehaald.

Daarom waren er doden in de stad gevallen en had ze de belangstelling van de politie getrokken. Haar leven was plotseling vreselijk ingewikkeld geworden. Met net zulke vreselijk ingewikkelde leugens en met omkoping had ze de aandacht van deze overheidsdienaren van zichzelf kunnen afleiden. Corruptie bestond zelfs in het ordelievende Duitsland. Ze wilde geen arrestatiebevel met haar portret erop zien.

Sia rilde. *Voorbij. Alles is geregeld en afgehandeld.*

Toch was ze van plan om haar normale leventje als zitwacht bij doodzieke mensen in het ziekenhuis en haar portiersbaantjes op te geven, zoals ze zichzelf had beloofd. Binnenkort. De noodzakelijke voorbereidingen waren al in gang gezet.

De af en toe voorkomende, illegale kooigevechten had Sia al moeten opgeven, ook al had ze er bakken geld mee verdiend. Ze had daarmee stoom afgeblazen, haar shot adrenaline gehaald. Nog een belangrijke inkomstenbron minder.

Als ik geen euro's meer heb, moet ik toch nog een bank overvallen. Ze grijnsde. *Verleidelijk. Wie zou me moeten tegenhouden?*

De klokken van het stadhuis en de kerken sloegen drie keer.

Tijd om te gaan. Ze moest nog aan een paar cadeautjes zien te komen voor haar bijzondere vrienden, een meisje en haar jonge moeder. Maar 'vrienden' was eigenlijk niet het juiste woord. Er bestond een familiebetrekking tussen hen waarvan alleen Sia af wist. Al jarenlang hield ze die twee in de gaten en bewaakte ze hen.

Familieleden hielpen elkaar. En dus had Sia ervoor gezorgd dat de op de zenuwen werkende, gewelddadige ex-man van de jonge moeder op een ongebruikelijke wijze voorgoed was verdwenen: ze had bliksems bevolen hem zomaar op straat in een rokend hoopje te veranderen.

Een sterke bliksemflits kookte een mens, zorgde dat het water in hem verdampte en verbrandde de huid, overbelastte de gevoelige synapsen met duizenden volts. Soms vatten haren en kleding vlam.

Omdat een mens een bliksem over het algemeen wel overleeft, had Sia het niet bij één inslag gelaten. *Lightning never strikes twice*, luidt een Engels gezegde. Als zij in de buurt was, sloeg hij in zo vaak ze maar wilde. Dat

deel van de natuur gehoorzaamde haar. Als Judasdochter kon ze meer uiten aanrichten dan een gewone vampier.

Die gozer was een klootzak. Zo'n spectaculair vertrek had hij eigenlijk niet verdiend.

'Ik ga,' zei ze tegen Jochen die op dat moment snel en sjouwend met een gasfles de trap op kwam. 'Wacht tenminste met die sigaret tot ik ben weggereden. En pas op met dat gas. Anders is roken dodelijker dan ze vast en zeker met die waarschuwing op je pakje hebben bedoeld.'

'Maar dan zou het wel kloppen als een bus,' antwoordde hij grijnzend. 'Goedenavond.'

Sia liep langs hem de trap af naar de gewelven, waar het tropisch heet leek. Naast de garderobe voor de gasten lag de kleine bergruimte voor het personeel. Ze haalde haar rugzak op, verliet het Moritzbastion door de personeelsingang en kwam in een zijstraatje waar de Hayabusa op haar stond te wachten.

Wat neem ik voor hen mee? Ze veegde de sneeuw van het zadel en trok de muts dieper over haar oren, zette de lasbrilachtige bril op tegen de wind tijdens het rijden. Een helm had ze niet nodig. Ze wist dat ze niet bij een motorongeluk om het leven zou komen. *We zullen eens kijken wat de benzinestations te bieden hebben. Of ik koop morgen wat.*

Terwijl Sia opstapte en het sleuteltje in het contactslot stak, herinnerde ze zichzelf eraan dat ze binnenkort een nieuw identiteitsbewijs moest zien te krijgen.

Door Mareks verschijnen was niet alleen haar leven veranderd, maar ook haar houding ten opzichte van het verleden.

Ze accepteerde dat ze een Judasdochter was en wilde haar afkomst niet langer verloochenen. De kleur van haar haren zweemde naar donkerrood, ze verfde het niet meer zwart. De collega's op haar werk dachten precies het tegenovergestelde: dat zulk intens rood haar niet echt kon zijn.

Wat resteerde, was de kwestie van het bloed. Als vampier moest en wilde ze drinken, maar alsjeblieft zonder te veel opzien te baren.

Waarom werk ik in het ziekenhuis? Kasten vol voeding stonden daar klaar, goed gekoeld en geordend op bloedgroep. Niet origineel om op die manier voor je eten te zorgen. Maar wel efficiënt. *En makkelijk.*

Op het internet bestonden er wel verschillende platforms van mensen die zich als donor voor vampiers aanboden. Het was heel makkelijk om die sites op het net te vinden. *Black Swans*, Zwarte Zwanen – de gebruikelijke naam voor zulke lieden. Maar dat was Sia te gevaarlijk. Toch ver-

baasden deze aanbiedingen haar. Het geloof in vampiers was niet verdwenen.

Sia's gedachten keerden terug naar de voorbereidingen op haar nieuwe leven. Helemaal boven aan de lijst stond het identiteitsbewijs. Ook al had ze tot nu toe moeilijkheden met de politie kunnen vermijden, een nieuwe identiteit moest er komen. Daarmee zou ze zich meer op haar gemak voelen.

Jitka.

Ze startte de Hayabusa. Zo had haar moeder haar in het jaar 1670 genoemd en zo wilde ze zo snel mogelijk weer heten.

Jitka von Schwarzhagen.

Die achternaam zou ze dragen ter nagedachtenis aan de man van wie ze oprecht en met heel haar hart had gehouden. Als enige in haar lange bestaan.

Sia reed voorzichtig weg.

Het weer deed haar denken aan haar oude geboortestreek waar de winters nog ijziger waren geweest. De zeventiende en achttiende eeuw hadden minimumtemperaturen in petto gehad die moderne mensen helemaal niet meer gewend waren.

Maar de kou had vampiers niet verhinderd om op rooftocht uit te gaan. De mensen hadden, net als het vee in hun stallen, tegen de kou bescherming in hun huizen gezocht. Nog nooit was het zo eenvoudig geweest om aan bloed te komen.

Vee. Sia dacht aan de experimenten die de Kinderen van Judas hadden gedaan. Met mensen en met andere vampiers, die ze als gespuis beschouwden. Een elitaire, arrogante verzameling bloedzuigers met een verzonnen stamboom die zich beter voelden dan wie dan ook.

Ze bezaten absoluut meer vaardigheden dan gewone vampiers. Iedere Judasdochter of Judaszoon was hen in snelheid en behendigheid altijd de baas en had maar één beet nodig om haar of zijn slachtoffer te doden. Sia kon onweer voortbrengen en bliksems beheersen en heel veel andere dingen.

Maar uiteindelijk was ze niet béter.

Alleen anders.

Met de voorgeschreven vijftig kilometer per uur, regelmatig ook minder, stuurde Sia de machine door de slapende, ondergesneeuwde stad waarin ze al zo lang woonde. Háár stad.

Elke kiem van sentimentaliteit die bij de aanblik van de witbepoederde gebouwen zeker zou zijn ontstaan, werd door de kou snel ingevroren. Motieven voor schilders, fotografen en dromers, maar niet voor motorrijders met de wind die hard in hun gezicht blies.

De ondergrond was verraderlijk. De betere grip van de winterbanden betekende niet dat ze niet hoefde op te letten. Vooral de tramrails waarop zich snel een ijslaagje vormde, waren erg gevaarlijk voor haar en de Hayabusa. Reparaties waren duur, nieuwe kleren te veel heisa nu.

Ze reed naar haar nieuwe huis. Dankzij Marek had ze haar oude woning moeten verlaten: een lijk, liters bloed in de kamers en een grootscheepse operatie van de afdeling Moordzaken hadden ervoor gezorgd dat de verhuurder haar na afronding van het voorlopige onderzoek de huur had opgezegd. Sia had een verstandige, vooruitziende blik gehad en had zich allang van een tweede schuilplaats verzekerd. Haar voorzichtigheid had zich uitbetaald.

Wat heeft mijn halfbroer me toch een vreselijke loer gedraaid.

Voor een kruising minderde ze vaart.

Dat gaat goed. Sia zette de richtingaanwijzer aan en sloeg af – en werd toen ineens door twee felle lichtkegels van achteren onderschept en enkele seconden later door een witte VW Touareg gepasseerd. Te snel voor in de binnenstad, maar vooral te snel bij dit weer.

De zuiging rukte aan haar jaspanden en ze trok in een reflex haar hoofd in. *Idioot! Hoe kun je nou...*

Het volgende moment raasde er een zwarte Porsche Cayenne zonder licht vlak langs haar.

De linker buitenspiegel miste op een paar centimeter na haar slaap, het achterspatbord raakte haar voorband en bracht de Hayabusa onverwachts een klap toe die Sia maar met moeite kon opvangen. Een normale vrouw had de motor niet in bedwang kunnen houden. Onmiddellijk daarna werd ze door een witte wolk omhuld. Door de tegenwind verdween ze tussen de wervelende kristallen. Ze kon nog net zien dat er een M op het nummerbord stond.

Verdomme... 'Klootzak!' schreeuwde ze hem achterna. Ze wist zeker dat de bestuurder het geluid van de klap moest hebben gehoord, maar hij stopte niet. De politie zou zich bij een achtervolging anders gedragen... Daardoor was ze onvrijwillig een getuige geworden – maar een getuige van wat? Had ze die zwarte Cayenne met dat nummerbord uit München niet al eens eerder gezien?

Dat ga ik uitzoeken! Sia gaf gas en de motor schoot vooruit; dankzij haar kracht en behendigheid kon ze voorkomen dat de motor onbestuurbaar raakte.

Ze volgde de brede achterkant van de Cayenne. De bestuurder wist hoe je zonder licht en plankgas bij ijs en sneeuw door een stad moest rijden.

Een wedren tussen twee volslagen idioten is het niet. De Cayenne houdt opzettelijk afstand. Sia paste haar snelheid aan en zette haar koplamp ook uit. Vampierogen hadden weinig licht nodig. Op twee banden zonder spikes en met meer dan tweehonderd pk onderweg, dat eiste een bijzondere behendigheid in het bewaren van je evenwicht. In iedere bocht leverde ze het bewijs van haar bekwaamheid.

Sia wierp heel even een blik op de snelheidsmeter. *87 kilometer per uur.* Ze was nog steeds niet bang, maar wat de chauffeur van de Porsche deed – slippend kruisingen nemen, de auto met opzet laten spinnen en dan weer knap gas geven – was niet zonder risico. En de bestuurder van de Touareg had zijn auto net zo goed onder controle. Sia moest vergelijkbare gevaarlijke manoeuvres uithalen om hen bij te houden.

De witte auto scheurde langs het Volkerenslagmonument, sloeg af en reed recht op de toegangspoort van de Zuiderbegraafplaats af.

De Porsche schoot onmiddellijk opzij en remde.

Sia stuurde de Hayabusa het trottoir op, veilig uit het zicht achter een bestelbusje. *Kerkhoven zijn normaliter mijn specialisme. Vooral op dit uur.* Nu wilde ze helemaal weten wat hier aan de hand was.

Het hek ging open voor de Touareg, hij reed naar binnen en verdween vooralsnog uit het zicht.

Ze zette de motor op de standaard, schoof de bril op haar voorhoofd en sprong zonder aanloop en met een krachtige afzet over de hoge kerkhofmuur.

Of ze zou ingrijpen, wist ze nog niet. *Misschien laat ik dat maar over aan de bestuurder of bestuurster van de Cayenne.*

De witte Touareg reed door de brede laan op het gebouwencomplex af waarin de afscheidszaal en de urnenoverdrachtsplaats waren gevestigd, sloeg links af en ging daarna weer snel naar rechts.

Zozo, naar het crematorium dus. Sia keek achterom of ergens iemand om even over drie uur 's nachts op het terrein op stap was.

In het huisje naast het toegangshek brandde een zwak lampje met koud licht. Ze vermoedde dat het een gedimd ledje was. Binnenin bewoog een gedaante die met een mobieltje leek te telefoneren. Af en toe werd het ge-

zicht van de man flauw door het display verlicht.

Een witte schim glipte nu over het hek, rende ongelofelijk snel langs de bewaker, zonder door hem opgemerkt te worden, en over de weg naar het crematorium.

Kijk eens aan. Dat is iemand die behoorlijk goed getraind is. Ze ging hem achterna, op een afstandje om zijn aandacht niet te trekken.

Het was een grote man. Buitengewoon atletisch gebouwd, volledig in camouflerend wit gekleed en klaarblijkelijk kon hij het zonder colbertje of lange jas stellen. Om zijn brede heupen hing een dubbele holster met twee pistolen. En op zijn rug wipte het foedraal van een kortzwaard. Gezicht en haren zaten verstopt onder een lichtgrijze bivakmuts.

Zwaard. Handvuurwapens. Camouflagekleding... of een beroepsmoordenaar, of een waanzinnige. De zwakke geur die hij in de koude lucht als een fijn spoor achterliet, maakte Sia wantrouwig. *Zo ruikt een normaal mens niet.*

De bandensporen van de Touareg, die in de verse sneeuw makkelijk te volgen waren, wezen hem de weg. TOEGANG ALLEEN VOOR GEMEENTEPERSONEEL stond er op het bord naast de ingang. Sia volgde de man en keek even naar de vele afdrukken in de sneeuw. Volgens haar inschatting was de terreinwagen al meerdere keren over dit stuk weg gereden.

Ze liep verder en na een paar meter zag ze de auto met geopende achterklep op een soort binnenplaats staan. Achter het stuur zat iemand die iets in het handschoenenkastje zocht.

Ze zijn onderweg naar de verbrandingsoven. Sia zag de in het wit geklede man in de schaduw naar het voertuig sluipen. Hij maakte nauwelijks geluid, bewoog zich ondanks zijn grote lichaam buitengewoon soepel. *Dat doet hij niet voor het eerst. Het past bij zijn uitmonstering.* Haar nieuwsgierigheid groeide evenredig met haar ergernis. *Wat moet hij hier in mijn stad? En wie is hij?*

De man, met bivakmuts, dook naast het portier aan de bestuurderskant van de Touareg in elkaar en klopte zachtjes op de ruit.

Achter het glas werd een hoekig gezicht van een jongeman zichtbaar. Hij probeerde iets in de omgeving te ontwaren en richtte zijn blik ten slotte naar beneden, naast de auto.

De man met bivakmuts kwam bliksemsnel uit zijn dekking overeind. Hij sloeg met beide vuisten de ruit in en beukte de bestuurder op mond en neus; de jongeman werd bedolven onder het gebarsten veiligheidsglas. Voordat hij door de kracht naar achteren vloog, pakte de man in het wit

hem bij zijn haren vast en sleurde hem bruut door het gat naar buiten. Daar smeet hij hem op de grond en stampte één keer meedogenloos op zijn keel waardoor het strottenhoofd van de jongeman werd verbrijzeld. Zonder ook maar een seconde bij zijn slachtoffer stil te blijven staan, liep hij om de Touareg heen, keek even in de geopende achterbak en rende het crematorium in, ondertussen het kortzwaard en een pistool trekkend.

Dat was... efficiënt. Die gozer zou bij de kopstukken van de kooigevechten in de smaak vallen.

Sia verliet haar dekking. Ze liep langs de gedode man die met gebroken blik naar de sterrenhemel staarde. Uit zijn mond was bloed gespoten dat zich over zijn lippen en kin had verspreid, botsplinters staken uit zijn neusbrug. De vermorzelde keel deed haar aan een geplette kartonnen rol denken. Rondom het hoofd van het lijk was de sneeuw rood bespikkeld.

Kennelijk is die gozer behoorlijk kwaad op de chauffeur van de Touareg en zijn handlangers in het crematorium.

Sia zag ervan af om de zakken van de jongeman te doorzoeken. Ze wilde zien wat er gebeurde als haar witte ridder op de inzittenden van de Touareg zou stuiten.

Of ben jij de slechterik en zijn zij de lieverdjes?

Het was waarschijnlijker dat het om boeven ging die elkaar achternazaten. Maar het waren wel boeven met een flinke portemonnee. Niet iedereen kon zich een Touareg of een Cayenne permitteren.

Sia rook twee soorten bloed: vers en oud levenssap. De verse geur kwam van de bestuurder af. De oude was haar in 't voorbijgaan opgevallen, uit het binnenste van de terreinwagen, en dat betekende dat daarin iets bloederigs was vervoerd.

Plotseling snoof ze de geur van rook op en keek omhoog. Uit de rechter schoorsteen op het dak van het crematorium steeg een walm op. Een van de ovens was aangestoken.

Nu begint het! Sia stapte het gebouw binnen, voortdurend het zwakke lichtschijnsel en de geur van vers bloed volgend dat aan de schoenen van de man met bivakmuts kleefde.

Bij haar nieuwsgierigheid en ergernis voegde zich opwinding: de geur van het bloed wekte dorst bij haar op, en begerigheid.

Ze gromde, trok haar lippen van elkaar en voelde haar hoektanden groeien. *Rustig aan*, vermaande ze zichzelf. *Je zult nog even geduld moeten hebben.*

De dorstige kant in haar drong erop aan dat het een gunstige gelegen-